

Sygn. akt VIII Gz 103/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2014r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Kala

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2014r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy

z powództwa **D. G.**

przeciwko **K. K.**

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda od postanowienia o kosztach procesu zawartego w pkt IV wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 13 maja 2014 r. sygn. akt. VIII GC 229/14 upr

postanawia:

1. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że zasądzić od pozwanego na rzecz powoda dalszą kwotę 617 zł. (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
2. znieść wzajemnie między stronami koszty postępowania zażaleniowego.

Sygn. akt VIII Gz 103/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 13 maja 2014 r., zawartym w pkt-cie IV wyroku w sprawie VIII GC 229/14 upr Sąd Rejonowy w Bydgoszczy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 250 zł. tytułem zwrotu części kosztów procesu.

W uzasadnieniu Sąd I instancji stwierdził, że co do zasady w sprawie miał zastosowanie art. 98 k.p.c, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W ocenie Sądu Rejonowego okoliczności niniejszej sprawy przemawiały jednak za zastosowaniem art. 102 k.p.c, gdyż obciążanie pozwanego wszystkimi kosztami procesu, zdaniem sądu byłoby niesprawiedliwe. Sąd Rejonowy wziął bowiem pod uwagę fakt, że pozwany w toku procesu nie kwestionował faktu istnienia pomiędzy stronami stosunku obligacyjnego oraz faktu popadnięcia wobec powoda w zwłokę, jak również miał na względzie okoliczność, że pozwany zaspokoił roszczenie powoda w 90% , płacąc powodowi 7 z 8 rat zadłużenia, co wyrażało jego wolę dobrowolnego wykonania zobowiązania. W związku z powyższym, sąd przy zastosowaniu art. 102 k.p.c zasądził od pozwanego na rzecz powoda jedynie kwotę 250 zł. tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu.

Zażalenie na powyższe rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego złożył powód, zarzucając naruszenie art. 102 k.pc poprzez jego nieuzasadnione zastosowanie i art. 98 § 1 k.p.c poprzez jego niezastosowanie i nie zasądzenie zwrotu kosztów powoda w całości.

W związku z powyższym powód wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda dodatkowych kosztów w kwocie 1.217 zł. oraz kosztów postępowania zażaleniowego.

Pozwany w odpowiedzi na zażalenie wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie pozwanego częściowo zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że art. 102 k.p.c nie konkretyzuje w żaden sposób pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych. Wskazanie w tym przepisie na dopuszczalność odstąpienia od zasady odpowiedzialności za wynik procesu jedynie w wypadkach wyjątkowych ("szczególnie uzasadnionych") wyłącza możliwość stosowania wykładni rozszerzającej. Ocena, czy taki wypadek rzeczywiście zachodzi, pozostawiona została uznaniu sądu. Musi ona mieć na względzie całokształt okoliczności sprawy. Okoliczności te powinny być przy tym oceniane przede wszystkim z punktu widzenia zasad współżycia społecznego. Kryteria pomocne przy rozstrzygnięciu o istnieniu czy też nieistnieniu przesłanek zastosowania zasady słuszności wskazane zostały w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego.

Do okoliczności branych pod uwagę przez sąd przy ocenie przesłanek zastosowania dyspozycji art. 102 k.p.c, według doktryny zaliczyć można m.in. te związane z samym przebiegiem postępowania. Słusznie zatem Sąd Rejonowy uznał, iż fakt niekwestionowania roszczenia powoda i chęć dobrowolnej zapłaty przez pozwanego należności powoda, a w konsekwencji zaspokojenie w toku procesu powoda w 90 % , mogły mieć znaczenie przy zastosowaniu art. 102 k.p.c.

Niemniej jednak, z drugiej strony nie można w ocenie Sądu Okręgowego zarzucić stronie powodowej, że bez przyczyny domagała się zaspokojenia roszczenia na drodze sądowej. Powód wniósł bowiem pozew w dn. 21.01.2014 r., a pozwany w sprzeciwie podniósł, iż strony porozumiały się co do spłaty należności powoda na dzień wniesienia sprzeciwu, a więc na dzień 20.02.2014 r. Pozwany nie wykazał zatem okoliczności podniesionej w odpowiedzi na zażalenie, aby już przed wniesieniem pozwu zaistniał między stronami stan rzeczy ugodzonej. Nie można więc przyjąć, że pozwany nie dał powodu do wytoczenia powództwa. Po uregulowaniu zaś przez pozwanego znacznej części roszczenia w toku procesu powód cofnął w tej części pozew.

Powód poniósł zatem uzasadnione koszty niezbędne do ochrony swoich praw, na które składały się : opłata sądowa od pozwu i koszty wynagrodzenia pełnomocnika procesowego. W ocenie Sądu Okręgowego, biorąc zatem pod uwagę zachowania obu stron w procesie, zaszyły przesłanki do zastosowania art. 102 k.p.c, przy czym w ocenie Sądu Okręgowego nie w takim zakresie jak ustalił Sąd Rejonowy. Zdaniem Sądu Okręgowego powodowi przysługuje zwrot nie tylko uiszczonej opłaty sądowej od pozwu ale również częściowy zwrot kosztów wynagrodzenia pełnomocnika, który reprezentował go w procesie.

Dlatego też na podstawie art. 386 § 1 k.p.c w zw. z art. 397 § 2 k.p.c Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone postanowienia w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powoda dalszą kwotę 617 zł. stanowiącą połowę stawki minimalnej wynagrodzenia pełnomocnika procesowego określonej w § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dn. 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U nr 163, poz. 1349 ze zm.) i koszty opłaty od pełnomocnictwa.

Ponieważ Sąd Okręgowy uznał zażalenie powoda za uzasadnione jedynie w części – koszty postępowania zażaleniowego sąd zniósł wzajemnie między stronami.